

## **No diguis blat fins que sigui al sac i ben lligat**

Estimats diocesans,

Una pregunta que sorgeix avui en l'àmbit missioner diu així: «Quan podem dir que una missió ha arribat al seu terme?». La missió té una fi, certament, i aquesta la situem en la comunió amb Déu i amb els germans. «La comunió» —siguem clars— és un do que Déu ens regala. Nosaltres en som els receptors. Si els nostres projectes pastorals apunten a la comunió, podem dir que anem bé. Amb tot, podem dir que la missió s'acaba? Acabar una responsabilitat pastoral pot ser relativament fàcil, però acabar la missió és un concepte que no acabem de veure del tot. Parlem-ne. Ens ajudem d'una nova dita: «No diguis blat fins que sigui al sac, i ben lligat», amb la qual assumim la importància d'acabar allò que comencem, però també acceptem que la comunió és sempre un projecte obert.

El blat que trobem dins d'un sac és nombrós i valuós. No desitgem perdre'n mai ni un gra. Omplir un sac no és pas cosa fàcil. En l'àmbit d'una comunitat diocesana hem de fer la mateixa reflexió. Tots som valuosos, importants, necessaris i corresponsables de la missió. Tots vol dir tots. Ens cal entomar de nou l'empenta i la il·lusió de ser sembradors de la llavor del Regne, però també de recollir-ne els fruits. Tots els fruits. Recordo amb molta estima com Ruth, la moabita, va anar refent i reconstruint la seva pròpia història recollint, dels marges dels camps, tots i cadascun dels grans de blat que anava trobant. La tasca recol·lectora era infinita.

A més a més, avui hauríem d'afegir un detall: em refereixo al fet real de l'especialització de la missió. Molts agents pastorals viuen en els seus propis àmbits, de vegades tancats en els seus criteris i accions: el món de l'ensenyament, el sanitari, el del lleure, el de l'art, el dels estudis, el de les presons, el de les fàbriques i els sindicats, el de l'agricultura... Això és una realitat.

El desig d'assolir una veritable comunió, en el nostre cas —penso, òbviament, en la comunió diocesana—, posa damunt la taula l'existència de nombroses relacions humanes. Aquestes relacions ens porten a destacar la importància de la comunitat que tots formem, vinguem d'on vinguem. Aquest és l'objectiu que el nostre pla pastoral prioritzarà, a partir del que hem conegut com a «Acció Catòlica». Es tracta d'aquella manera de reforçar la missió de tots els agents pastorals i, al mateix temps, de totes les comunitats. Cadascú des de les seves pròpies capacitats i inquietuds, però tots com a comunitat diocesana.

Torno a la possibilitat d'entendre coherentment la missió oberta d'assolir una comunió veritable. Arribar a assolir el do de la comunió, és a dir, a lligar el sac tot ple del blat recollit, passa per reconèixer el preuat valor, no negociable, de la dignitat de tota persona humana. Arribar a recollir els fruits de la comunió oblidant els agents pastorals és estrany, incoherent i, pastoralment, erroni.

En la nostra comunitat diocesana tot ha de convergir vers «la comunió», i tots hem de disposar-nos a créixer en aquest sentit. L'especialització pastoral no serà molesta, doncs, si «la comunió» apareix com el reconeixement de la importància de cadascú.

Encaminem-nos a seguir el nostre camí cristià conjuntament, tendint al do de la comunió. Que les nostres especialitzacions no ens facin perdre ni l'horitzó ni el context present.

Amb la meua benedicció i afecte,

**+Daniel Palau Valero**  
Bisbe de Lleida

## **No hay que vender la harina antes de moler el trigo**

Queridos diocesanos:

Una pregunta que surge hoy en el ámbito misionero dice así: «¿Cuándo podemos decir que una misión ha llegado a su término?». La misión tiene un fin, ciertamente, y este lo situamos en la comunión con Dios y con los hermanos. «La comunión» —seamos claros— es un don que Dios nos regala. Nosotros somos sus destinatarios. Si nuestros proyectos pastorales apuntan a la comunión, podemos decir que vamos por buen camino. Con todo, ¿podemos decir que la misión termina? Finalizar una responsabilidad pastoral puede ser relativamente fácil, pero dar por concluida la misión es un concepto que no acabamos de ver del todo claro. Hablemos de ello. Nos ayudamos de un nuevo dicho: «No hay que vender la harina antes de moler el trigo», con el que asumimos la importancia de terminar aquello que comenzamos, pero también aceptamos que la comunión es siempre un proyecto abierto.

El trigo que encontramos dentro de un saco es abundante y valioso. No deseamos perder jamás ni un solo grano. Llenar un saco no es, en absoluto, tarea fácil. En el ámbito de una comunidad diocesana debemos hacer la misma reflexión. Todos somos valiosos, importantes, necesarios y corresponsables de la misión. Todos quiere decir todos. Necesitamos asumir de nuevo el impulso y la ilusión de ser sembradores de la semilla del Reino, pero también de recoger sus frutos. Todos los frutos. Recuerdo con mucho cariño cómo Ruth, la moabita, fue rehaciendo y reconstruyendo su propia historia recogiendo, de los márgenes de los campos, todos y cada uno de los granos de trigo que iba encontrando. La tarea de la recolección era infinita.

Además, hoy deberíamos añadir un detalle: me refiero al hecho real de la especialización de la misión. Muchos agentes pastorales viven en sus propios ámbitos, a veces encerrados en sus propios criterios y acciones: el mundo de la enseñanza, el sanitario, el del tiempo libre, el del arte, el de los estudios, el de las prisiones, el de las fábricas y los sindicatos, el de la agricultura... Esta es una realidad.

El deseo de alcanzar una verdadera comunión, en nuestro caso —pienso, obviamente, en la comunión diocesana—, pone sobre la mesa la existencia de numerosas relaciones humanas. Estas relaciones nos llevan a destacar la importancia de la comunidad que todos formamos, vengamos de donde vengamos. Este es el objetivo que nuestro plan pastoral priorizará, a partir de lo que hemos conocido como «Acción Católica». Se trata de aquella manera de reforzar la misión de todos los agentes pastorales y, al mismo tiempo, de todas las comunidades. Cada uno desde sus propias capacidades e inquietudes, pero todos como comunidad diocesana.

Vuelvo a la posibilidad de entender coherentemente la misión abierta de alcanzar una comunión verdadera. Llegar a alcanzar el don de la comunión, es decir, atar el saco lleno del trigo recogido, pasa por reconocer el precioso valor, no negociable, de la dignidad de toda persona humana. Llegar a recoger los frutos de la comunión olvidando a los agentes pastorales es extraño, incoherente y, pastoralmente, erróneo.

En nuestra comunidad diocesana todo debe converger hacia «la comunión», y todos debemos disponernos a crecer en este sentido. La especialización pastoral no será un obstáculo, pues, si «la comunión» aparece como el reconocimiento de la importancia de cada uno. Encaminémonos a seguir juntos nuestro camino cristiano, tendiendo al don de la comunión. Que nuestras especializaciones no nos hagan perder ni el horizonte ni el contexto presente.

Con mi bendición y afecto,

**+Daniel Palau Valero**, Obispo de Lleida